

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 9. juni 2013

Kirkedag: 2.s.e.Trin/A

Tekst: Luk 14,16-24

Salmer:

SK: 422 * 331 * 289 * 68 * 492,4 * 31

LL: 422 * 331 * 68 * 492,4 * 31

”Jeg har købt fem par okser og skal ud at prøve dem.” Det er da den mest tåbelige undskyldning for ikke at komme til fest. Hvad med at prøve dem, før du køber, Karl Smart. Tænk Jer, at I har indbudt til fest, og så får svaret: ”Jeg har købt en ny Skoda, og den skal jeg ud og prøvekøre.” Om du så bliver indbudt til vand og brød, så er det stadig en fest, i forhold til at prøvekøre en Skoda.

”Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til den.” Der meldes altså afbud til fest, for at stå og glo på et stykke muldjord. Men selvfølgelig kan man jo gå meget op i det. Måle ukrudtets længde. Skridte den af på langs og på tværs og på diagonalen. Men man skal gøre det grundigt og glæde sig rigtig meget over sin mark, for i morgen, så er den jo væk. I morgen når du kommer, så er der bare et kæmpe stort hul i jorden, hvor din mark var. Den er nemlig blevet stjålet i nattens løb. Eller nogle har asfalteret en motorvej hen over den.

”Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme.” Det er bare så typisk. Under tøflen lige med det samme. Han har ikke engang udgangstilladelse til en enkelt Herrefrokost. Det skal nok blive sjovt, det ægteskab.

Det er jordens mest syge og dårlige undskyldninger for ikke at komme til festen. De kunne lige så godt sige: Jeg gider dig

ikke! Det er ikke bare en hån mod værten, det er ligefrem en fornærmelse. Og det siger mere om de indbudte, end om værten og kvaliteten af hans fest. Det havde faktisk været mere ærligt, om de netop havde sagt kort og godt fra. Så var de i det mindste ikke kommet til at stå i det tåbelige lys, de nu står i.

Får jeg en indbydelse til fest om 139 dage, så vil jeg sige: ”Du må have mig undskyldt. Jeg skal være farfar til en lille pige.”
Dét er en ordentlig grund til at melde afbud.

Hvis det handler om en fest. Måske endda en fest, man mere føler sig forpligtet på end man har lyst til. Men i denne sammenhæng er det i bund og grund en lige så dårlig undskyldning som de andre. For det handler jo netop ikke bare om en indbydelse til en fest. Det handler om, at Gud vil se os hos sig. Gud vil være sammen med os. Manden, der indbyder til fest, er Gud Herren. Og nu er festen klar til at gå i gang. En anden måde at sige de ord på, som Jesus ofte siger: Guds rige er nær. Guds rige er nu, kom og vær med i det.

Forestil Jer en firkløver. En stilk med fire kløverblade. Det er stilken, der bærer bladene. Stilken kommer først, og dernæst bladene. Her har vi en lignelse, en fortælling om Gud, og den har fire perspektiver. Vi vil i hvert tilfælde se på fire perspektiver i dagens lignelse, se på kløverbladets fire blade.

Det ene kløverblads perspektiver af lignelsen er menneskets reaktion på Guds indbydelse. Som nævnt, er undskyldningerne noget tyndbenet. Men vi skal også huske, at menneskets reaktion i denne lignelse er en biting. Lignelsens pointe er ikke at fortælle, hvorledes mennesker reagerer. Pointen er noget andet. Men det er et væsentligt element i lignelsen. Vi skal bare passe på, at vi ikke havner i den fælde, at få lignelsen til at handle om os og vor modtagelse/afvisning af indbydelsen. Men

Perspektivet er vigtigt. For hvordan modtager vi indbydelsen til Guds rige?

Som præst hører jeg mange mærkelige undskyldninger for ikke at vægte kristentroen højere i livet, end tilfældet er for nogle mennesker. En fællesnævner for mange reaktioner på evangeliet og Guds kald/indbydelse er, at de tror på deres måde. Læser vi Gt-læsningen og ev. sammen i dagens gudstjeneste, så bliver en side af budskabet, at Gud indbyder os til kirke, til lovsang, tilbedelse, ordets forkyndelse og sakramenternes fællesskab. Men Gud tilbedes af nogle mennesker på deres egen måde. Jeg tror, det er vigtigt, at Gud tilbedes i vort eget liv. Men jeg tror også, at det er vigtigt, at vi tilbeder Gud på Guds måde. Jeg skal ikke bedømme, hvorvidt mennesker på deres egen måde er troende eller ej; men når man snyder sin tro for både troens fællesskab, bønnens velsignelser og privilegier, Bibelens forkyndelse og udfordringer til selvet og dens utvetydige pegning på Jesus, som Guds måde at gøre tingene på, så giver man sin tro svære vilkår. For nogle mennesker er troen på egen måde en lige så dårlig undskyldning, som dem i lignelsen. Hvorfor ikke lige så godt sige: Jeg gider dig ikke, Gud. Jeg gider ikke det med kirken.

Det andet kløverblads perspektiv er missionsperspektivet. I lignelsen er der nogle, det er helt oplagt at indbyde til festen. Da de takker nej, går indbydelsen til andre. Jesus kom til Guds folk med Guds rige. Det er dem, der blevet stillet festen i udsigt ved Guds Salvede, Messias, gennem Moses og profeterne. Dem kan de bare læse, som det hed til os i sidste uge. De takkede nej. Da gik indbydelsen til andre – helt som Jesus jo siger det i missionsbefalingen/dåbsbefalingen: Gå ud i alverden. Perspektivet for, at Guds rige er for andre, præsenteres altså for os allerede her. Det skal vi jo glæde os over, for derfor er Guds rige også blevet forkyndt for os.

Det tredje kløverblads tema er langt mere alvorligt. Her trækkes nogle konsekvenser af de to andre kløverblade. Mennesker indbydes til Guds rige. Vores reaktion herpå har konsekvenser. Enten er vi med til festen eller ej. Enten er vi med i Guds rige eller ej. ”Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.” Der er altså nogle, der ikke får del i festens glæder.

Det er et af de store spørgsmål i kristendommen. Kan det virkelig være rigtigt, at Gud Herren, hvis han er en kærlig Gud, lader nogle mennesker gå fortabt, gå glip af Frelses-festen. velsignelser? Det er der nogle, der slet ikke kan forestille sig. Jeg må indrømme, at jeg kan slet ikke forestille mig en kærlig Gud, der vil tvinge disse mænd med deres gode og vigtige grunde til at takke nej, til at komme alligevel. Kan vi forestille os fortællingens forløb således, at manden siger til sine tjenere: ”Find ham med okserne, ham med marken og ham med konen og bring dem ind til festen, uanset om de vil eller ej.” Sådan handler Gud ikke. Men Gud tager konsekvenserne af vore valg. Gud indbyder til fest, og når festen er klar, så lyder det: værsgo´ at komme. Med Jesus er festen klar. Vi skal være så hjerteligt velkommen hos Gud, på hans måde. Og vil vi ikke det, så får vi lov at ”muntre” os på vores egen måde, og sulte udenfor.

Gud vil ikke, at nogen går fortabt. Gud erkender dog, at nogle ikke vil gå ind i Hans rige, ind i frelsen. Vi kan ikke bebrejde Gud vores valg. Vi kan ikke bebrejde Gud, at Han tager de naturlige konsekvenser af vore valg, konsekvenser vi måske selv har svært ved at tage og paradoksalt nok synes, det er urimeligt at tage. Men vi kommer ikke uden om dem.

Og så er vi netop ved det fjerde kløverblad. Det er Gud. Gudsbilledet, som lignelsen fremstiller. Lignelsens billede af Gud vender fuldstændig op og ned på alting hos de mennesker, Jesus fortæller den til. Sådan ville en mand ikke gøre, der indbød til fest. Han ville ikke indbyde fattige, vanføre, blinde, lamme og mennesker lige fra gaden. De er jo ikke af den rigtige slags. De er dem, vi andre ikke vil lege med, for nu at omskrive Kim Larsens ord om de udstødte og anderledes. At være et udskud i datidens samfund, var jo netop et tegn på, at man ikke havde Guds velsignelse. Og derfor gør man bare ikke som ham. Vi ser også andre steder i ev., hvordan farisæerne vrider sig over, at udskud og andre mindre pæne mennesker er sammen med Jesus eller kommer til ham, når han sidder og spiser i deres fine huse og smukt opdækkede borde for byens spidser. En Gud, der mænger sig med pøblen – det er for meget.

Og det blev for meget for dem. Guds måde blev for meget for dem. Det blev for meget med Jesus og hans toldere, syndere og andre udskud. Det er Gudsfor nærmelse. Og at han selv så også kalder sig Guds Søn, det er dråben.

Måske skyldes deres reaktion netop det, at har Jesus ret i det han siger og gør i og om Guds rige, så er deres måde at tro på jo helt forfejlet. De har ikke automatisk sæde i Guds rige. Gud er ikke længere kun for de udvalgte og særlige. De, som var udenfor er kommet indenfor på Guds måde, og de som var indenfor, har selv sat sig udenfor på deres egen måde.

Gud bryder alle vore barriere ned. Gud lader sig ikke hæmme af vore måder at tilbede ham på. Gud lader sig ikke lukke inde i vore teologiske betragtninger og gudsbilleder. Gud indbyder det enkelte menneske, hvor det er og som det er. Guds måde er Jesus Kristus. Med ham er Gudsrige-festen begyndt og

fuldbragt. Jesus viser os Guds vilje og sindelag for enhver af os.

Guds måde er Jesus. Hvad er vores måde? Okser, marker, os selv? Festen holdes i Guds rige ikke i vores. Vi bestemmer selv, om vi vil være med og smage Herrens måltid, dækket op i det hus, Han ønsker skal være fyldt. Lad os tage del i festen og gøre Esajas' ord til vore:

Han er Herren, ham håbede vi på,
lad os juble og glæde os over hans frelse.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen